

har bragt Befordringsgodtgjørelsen høiere op, end den nødvendigvis maa være efter de Priser, man nuomstunder maa betale for Vete af Heste og Vogne. — Det næste Punkt, hvortil jeg kunde ønske at gjøre nogle yderligere Bemærkninger, er Spørgsmaalet om Portogodtgjørelse. Jeg beklager naturligvis, at man ikke har fulgt mit Forslag i Henseende til ganske at holde den udenfor Kontorholdsvederlagsloven, men jeg kan jo ikke sige Andet, end at Udvalget med Hensyn til dette Punkt har den hidtil udviklede Lilstand for sig. Derimod beklager jeg mere, at man har foreslaaet enkelte Nedsættelser med Hensyn til Portoudgifterne. Jeg vil ikke gjøre den Opsættelse gjældende — det har jeg heller ikke tidligere gjort paa dette Sted, men jeg har tværtimod modsagt den andet Steds — at det ikke skulde være tilladeligt for Rigsdagen at kritisere de Udgifter til Kontorhold, som vedkommende Embedsmand virkelig har haat, idet jeg ganske vist erkjender, at Meningen med, at disse Udgifter fastsættes ved Lov, maa være den, at man er berettiget til at virke ind i saa Henseende og om muligt at fremtvinge større Sparommelighed paa enkelte Punkter. Jeg indrømmer, at dette er et Punkt, der altid har været anerkjendt og fulgt ved Love af denne Art, men jeg vil blot tillade mig at gjøre gjældende, at det synes mig, at Sagen med Hensyn til Portoveverlaget stiller sig noget anderledes eller endog væsentlig anderledes end med Hensyn til de andre under Kontorholdsvederlaget hørende Udgifter. Medens der nemlig kan være en Slags Grund til ved Nedsættelse at fremtvinge Sparommelighed paa de andre Punkter, synes jeg ikke, at der af Hensyn til Befolkningen er nogen Grund til at forsøge paa at fremtvinge Sparommelighed med Hensyn til Portoudgifterne. Jeg vil ikke benegte, at der som i alle andre Henseender ogsaa kan være Forskjel paa Folk med Hensyn til, hvorofte Vedkommende skriver og brevvejler med sin Jurisdiktion. Derfor kan det gjerne være, at enkelte Retstbetjente gjøre det noget mere, end det kan være strengt nødvendigt; men jeg mener, at det i det Hele taget maa siges at være til Befolkningens Fordel, og det staar for mig saaledes, at der ikke er nogen Opfordring for Rigsdagen til at lægge Baand paa denne Korrespondance med Jurisdiktionen. Da det kun medfører Uleilighed og Beskjæftigelse for Kontorpersonalet at besørge denne Korrespondance, kan man vistnok i det Hele taget gaa ud fra, at der ikke vil være en særegen stærk Tilbøjelighed tilstede til at skrive mere end nødvendigt, og om det ogsaa koster Statskassen en lille Smule, synes jeg, at det i det Hele taget maa være til Befolkningens Liv, at der ikke lægges nogen Hindring i Veien derfor. Det hele Spørgsmaal har jo forresten ingen finansiell Betydning, eller i alt Fald en saa overordentlig ringe finansiell Betydning, at jeg ikke antager, at dette

skulde være et Moment af nogen Vigtighed for det ærede Thing. Saavidt jeg har kunnet se, løbe nemlig samtlige Nedsættelser paa Portogodtgjørelserne ikke op til mere end 480 Kr., og det er altsaa ikke det finansielle Hensyn, der spiller nogen videre Rolle i saa Henseende. Medens jeg saaledes i det Hele taget maa paastjønne den Behandling, Lovforslaget har fundet i Udvalget, kan jeg derfor dog ikke sige Andet end, at jeg beklager, at man maatte er gaet lidt videre, end man behøvede med Hensyn til disse Portonedsættelser.

Ordføreren (S. A. Hansen): Jeg forglemte, da jeg før havde Ordet, at omtale to af de gennemgaaende Forandringer, som den høitærede Justitsminister har bragt i Forslag. Den Betragtning, der ligger til Grund for en procentvis gennemgaaende Forhøielse af Godtgjørelsen til Lokale, har Udvalget ikke kunnet gaa ind paa. Vi have nemlig troet, at det ikke behøvedes gennemgaaende og overalt at tillægge Godtgjørelsen for Lokale visse Procent som Forhøielse, thi om der end er indtraadt en Forhøielse af Husleien, hvilket Udvalget ogsaa har anerkjendt baade i Ord og i Gjerning, er det dog klart, at den ikke er gennemgaaende procentvis den samme for hvert Embede, men at den er høist forskjellig og kan være større eller mindre for de enkelte Embeder. Det har ogsaa viist sig, at Justitsministeren ikke i Praxis har gennemført dette sit Forslag, idet flere af de Embeder, for hvilke han har foreslaaet Husleiegodtgjørelse, ikke have været Gjenstand for den Forhøielse paa dette Punkt, som den høitærede Justitsminister har ment maatte gennemføres. Udvalget har derimod været villigt til overalt, hvor der fremkommer Grunde, som det anerkjender, at gaa ind paa saadanne Forhøielser for de enkelte Embeder uden at binde sig til disse eller hine Procenttillæg for hvert Embede. — Med Hensyn til Befordringsgodtgjørelsen er Udvalget fuldt ud og uden nogen Begrænsning gaet ind paa Justitsministerens Forslag om, at Godtgjørelsen pr. Mil for saadanne Embedsmænd forhøies fra 1 Kr. 33 Ore til 1 Kr. 50 Ore. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Portogodtgjørelsen, som dog egentlig er det, hvorom der er en vis Meningsulighed tilstede mellem den høitærede Justitsminister og Udvalget, skal jeg bemærke, at Udvalget ikke alene har den hidtilværende Praxis for sig, men tillige en bestemt Lovbestemmelse, hvor- efter ogsaa denne Godtgjørelse skal bestemmes gennem Kontorholdslovene. Postloven af 1870 har nemlig, som vi have anført, i sin § 15 en udtrykkelig Bestemmelse derom. Den høitærede Justitsministers Betragtninger om vedkommende Embedsmands større eller mindre Trang til at benytte Korrespondance ere vistnok til en vis Grad fuldkommen rigtige, og derfor er det ogsaa, Udvalget har overset, at der for omtrent ligestillede